

VESSÜNK VAGY NE VESSÜNK

*(agrár és ipari költemény
egy vidéki vicinális zakatolására)*

KALAPÁTI FERENC

*s még hírmondó se szabadul
szegény lárvák közül, kiket
az árnyak kertje ejt rabul*

(Kálnoky László)

felek
(előljáró beszéd)

hol a hangom
ha nem lelem mindig lehangol
az ostoba eszköz
mely köti magát hozzám
mint karó az ebhöz költözött
szőr köz választékán feszelgő bolha
nyelvet nyújt
öltést mér és szteppel
mondhatnám nélkülem is
összevissza fecseg
csörög a lánc
folyik a tánc
s csordogálnak neszek
én nem minden bundát eszek
(válogatófaj moly
ki nem fal csak karmol)
olyannyira hogy napokig mosakodhatok
megtegetőzhetek helyesbíthetek
mert nem úgy gondoltam én azt
vagyis hát nem egészen

(hús csúz nyúz)

hisz ép vesém májam lépem
 következésként nem is szólhatok másként
 hacsak nem örököltem hibás gént ezért
 gyakran igazoltatom önmagam (rutin puszi)
 igyekezvén elcsújni hangomban
 a tőlem idegen elemet hogy
 időben kiiktathassam a rakoncátlan
 lehelettel elegy kisikló hangzót
 tiszteletem herr s nem hernyó
 (herr nyomor vagy
 hernyó mór)
 így üldözvén téves nyomon
 kinyúlt sorban nyolc-tíz rokon
 fürkészem milyen csapást forral ellenem
 a szándéktól független szervezet
 haszontalan elve
 (ha elkezdted fejezd be)
 (se eleje se vége)
 minden óvintézkedés dacára
 a legkellemetlenebb percben nyomon beszél holott
 (hízott is meg fogyott)
 ez a szóárba nem volt bekalkulálva
 mint viharba a szél iránya az ostoba
 (bakter-ka)
 visszaszökken oda ahol már-már sikerült valamelyest
 eloszlalni a részint teljes részint hiányos tercet
 durva mondat gebedj meg
 gáncs nélkül úgy szeretlek
 eltüntetni a hanghullámok vájta
 patinás homlokzaton repedt angyalszárnyak
 tépelt tolla alá rejtett sejtés markába
 (test nélkül hever a kedvesen telt teher)
 amikor hirtelen rárezonál a frissen bevert
 malterban gipsszel kevert stukatúrszögekre
 s kérlelőre fognám ne vedd le
 még nedves a burkolat köré vont korlát (kopasz konty)
 de nem ismeri a formát
 s már száll is velem a vakolat
 gomolygó porfelhőjében a vak vonat füstje
 békésen alvó városok kopott csendjéhez szokott
 váltóin a pattanásig feszült sínpár befagyott reccsenése
 robog és zakatol egy ködbe vérzett
 konok szakadt kísértet

1. számi művelet

vesd el magad
 büdös bürök avas haraszt
 a vonat békésen halad
 el fölőved s elnyeli szavad a szabad
 vasúti pálya pörnyés zakatolása ápolta
 tömjén hogy te mint a gőzös masinisztája
 a vagonban ülhetsz
 jó hecc
 a kazán helyén nyílt seb
 ül a lokomotíva gyomrában
 a parázs pattogó szikrája lüktet
 inthetsz a buka restisnek sőt meghívhatod egy piára
 azt az elegáns urat aki folyton az órájára kémlel
 (se eleje se vége)
 nyugodt lehetsz haver soha nem
 késel — a pincér

 kever —

 el

az enyészet óvja utad
 meg egy álnok indulat amely
 a natúra expressz természetvéddői közé ültetett
 fel a csomagtartóra aggatott zöld fülekkel
 hallhatod e furcsa manzárd szutykos ablakán
 virágom verd ki
 fejedből mit belepréselt a verkli
 nincs tél és nincs nyár
 két telefonpózna közt az idő megáll
 mint sárarany árnyék
 rám borult a privát lét és
 elnyelt az étkezéslettel együtt a féltés
 a lázakat termelő bárszék
 majd kiköpött
 másolat vágyként hintett szét a sajtó
 szívd mélyre és nem leszel halandó
 amíg ezt tudod
 vagy hazudod csak
 igyekezz gyakran levegőt venni
 ha használt is ne aggódj
 csak ne engedd pihenni
 az értékbérskála keskeny nyomtávján tovarobogó gyorsot
 űzd a mozdonyt mint túlfűtött sorsot hangjegyfüzetbe

s a hervadást képletként vezed le
másra

ne téged vigyen föl a padlásra
a kenderzsák gyomrában lapuló magvakkal
elegy vak taggal szövetkezet-t szárított palánta
ápoló tekinteted vedd a határra
szorult vadvirágok után
nincs tél és nincs nyár
csomorika kérics boroszlán a fű közt
egy tátott nyúlszáj is poroszkál
hát vedd el magad
az idő nem áll és nem halad
zab-olát-lan hűt-len bab-a
és hagyj ma

2. számú megművelés

bukfencet vetnek az évszakok
műveltségem a tarokk lapjai közt lopott
magvaváló emlék
kerülöm az ágyások dohos hálótermét
és elvetem a termést mint
kopott barázdák vágányai mentén osonó
sértést okozó kés éle
se eleje se vége
tél következik a télre ilyenkor
ki gondol a kalauz fagyos kezére
ahogy félénken lyukasztja a kártyát
oszip mandelstam hosszú az út
öltse magára kabátját
átfázhatnak a költészet vadhajtásai
a koszorúba font köszörűkővirág szirmairól
lepattogó lila szikrák felaprításánál
teljes gőzzel dolgozik a szócséplőgépezet
magágyat magánnyal társít a gond
és állít őrszemet
üres szavak nyúzott bőre
éppen passzent az időre otthonod
a szent passz sivatag
nyugodtan fújjad ki magad
az óramutató járása
és a szívverés nem egy irányban halad
tél követi a nyarat
vagy a telet a tavasz pimasz zsendülése

ássa alá s vele a fagy
dermeszti kővé a lehulló hangfoszlányokat
a didergő csizmatalp alatt
lám a természet még nyitva tart
délután is túl a tundrán
így borul rád a fű
vesd el magad
a léépítőipari vállalat munkásainak keze
alatt ég a munka
a csatornázási művek munkástanácsa
gyűlést tartott az aknában
a testvériség egység útja
és a tito marsall sugárút
kereszteződésének burkolata alatt
küldöttek megvitatták a befolyó eszközök
felhasználásának módját
különös tekintettel
a vágyakat karbantartó vállalat szükségleteit figyelembe véve
úz a zúr
a tarack acat s rest bűn
növezzünk vagy vesszünk
a ruhaszárító kötélén gazdátlan ing feszül
s avított hangok moraja kattog
a síneken konzervet nyit a gyár
afféle leányvállalat körvonalai bontakoznak
a mozgásba lendülő gépezet olajozására
forgalomba kerül a nyitott konzerv
mától kezdve ne titkon verd
dobra gyermeked néma öccsét a szót ha
arcátlanul szökne torkodból a pörce
dobj utána lasszót
s a világ végére küldjed
publius ovidius nasót a dekadenst
ki avatatlanul mérte a grammot
veled
hegyes fülek , árja csüng
egy zsinegen táncoló selyemhernyó
lárva arcára mint figyelem
pántja átölel és leköt
az őszi latyakba fulladó kőd
kabátját gondosan reád terítve
kibomlik burkából a vad-mag
s a neszezésből sejtethed menten gyökeret eresztett

imhol már nem magad vagy az eretnek
 fülek egyike sőt másika sem
 a zsembékos ágyások közt tovasikló kutató szem
 gyanakvó pillantása a tájba vész
 mint ama ködbe a lehelet
 (Őriz titkot ékszert tehenet)
 az otromba formák palástja
 és ha nem is veled
 reád hull a hó ha —
 hóemberek fagyosak fehérek négerek
 húzzák a szánt a poros dűlőutak mellett
 kaszán siklik a szánkó
 az aszály tönkretette a téli termést
 bankódik a bikaborjú sután
 ma délután tél lesz-e a nyár után
 vagy ősz a derengős buja
 lepusztulás követi a havat
 termelek kökényt kölest damaszt
 egy fiókban griffmadarat tömök
 mégsem elég zömök hitvesem a köröm
 ki folyton a fülembe rőfög
 két lélek egy test
 egy légynek sem árthat
 árpakalász int búcsút a tovatűnő sínpárnak
 télnek nyármak ősznek tavasznak
 minden virágnak termésnek gaznak
 s mihez netán még tervek emlékek tapadnak
 kibomló gubancos árvalányhajaknak

3. számú művet

(egy torzó aktra)

hajt a baj

s temérdek zöldség
 a répa retek paraj
 levele hizlalta hernyó
 ki dagadt mind jó
 ágyközösség
 a ködösség

optimista utóirat

mintha kierkegaard modorában (mottóval)

*A mi művészetünk nem a kristály,
hanem az örvény jegyében áll.*

(Hamvas Béla)

vesd el magad vagy
ne-vesd el magad